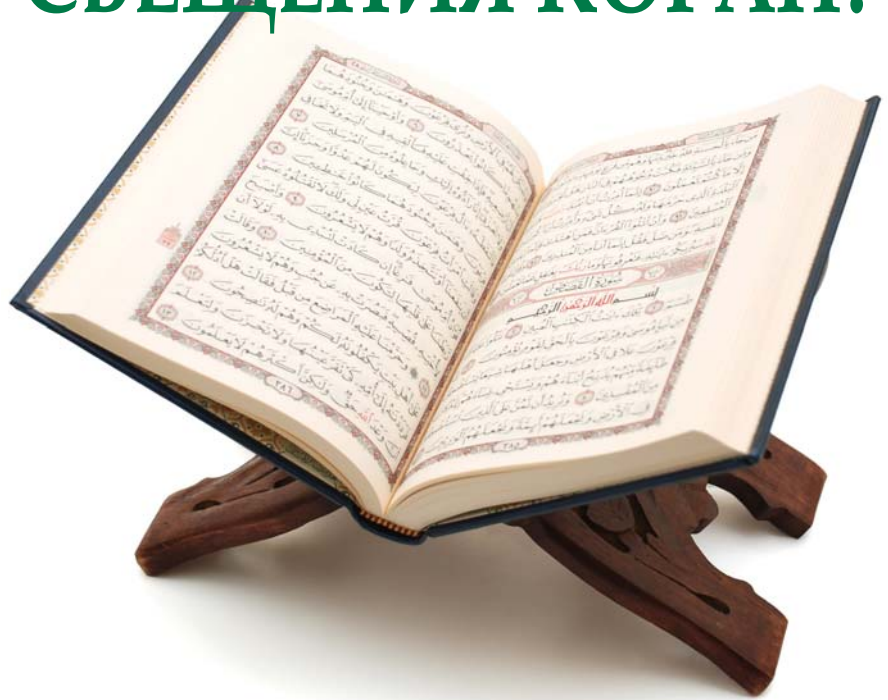

КАКВО ПРЕДСТАВЛЯВА СВЕЩЕНИЯ КОРАН?

Коранът е последната Аллахова книга, изпратена на хората. Както отбелязва и Британската енциклопедия, Коранът е книга, която най-много се наизустява и оказва най-силно въздействие върху хората на земята. Кораничният текст не е написан нито в стихотворна, нито пък в прозаична форма, но оказва силно художествено въздействие върху читателите и слушателите. Текстът на Корана е низпослан на последния Аллахов Пратеник Хз. Мухаммед /с.а.с./ чрез Джебраил на арабски между годините от 610 до 632 година.

Речниковото значение на думата “Коран” означава “съставяне, събиране в едно, четене”. А от религиозна гледна точка означава; “Аллахово слово, низпослано на последния Пейгамбер Хз. Мухаммед, пренесено на страниците на мусхафите /томове/, достигнало от

Пейгамбера ни до нас чрез слух, и с чиито текст се изпълняват ибадетите ни. Той започва със сура Фатиха и завършва със сура “Нас”. Друг подобен текст на арабски никой не е бил в състояние да състави, макар че по онова време арабската литература придобила голямо развитие.

Низпосланието на Корана

Известно е, че Хз. Пейгамбер /с.а.с./ до четиридесетата си годишнина живеел скромно животно в Мекка. До тази възраст все още не му е била възложена веровестителска длъжност. Въпреки това обаче той никога не е бил извън събитията, които се случвали. Не можел да търпи недоразуменията и

несправедливостите. Всеки път се стараел да ги предотврати тези, на които ставал свидетел. Притичвал се на помощ на бедните, безпомощните, лишените, самотните хора и сиротните деца. Не пропускал да посещава съседите си и болните. Интересувал се от потребностите на чужденците, които пристигали в Мекка; посрещал и ги изпращал: подпомагал ги да решават възникналите проблеми. В резултат на това негово чувство за отговорност, заедно с първенците на града Мекка учредили дружеството «Хилфул-фудул» (сговор), което да защитава правата на ощетените, на нуждаещите се и посрещане на другите социални проблеми.

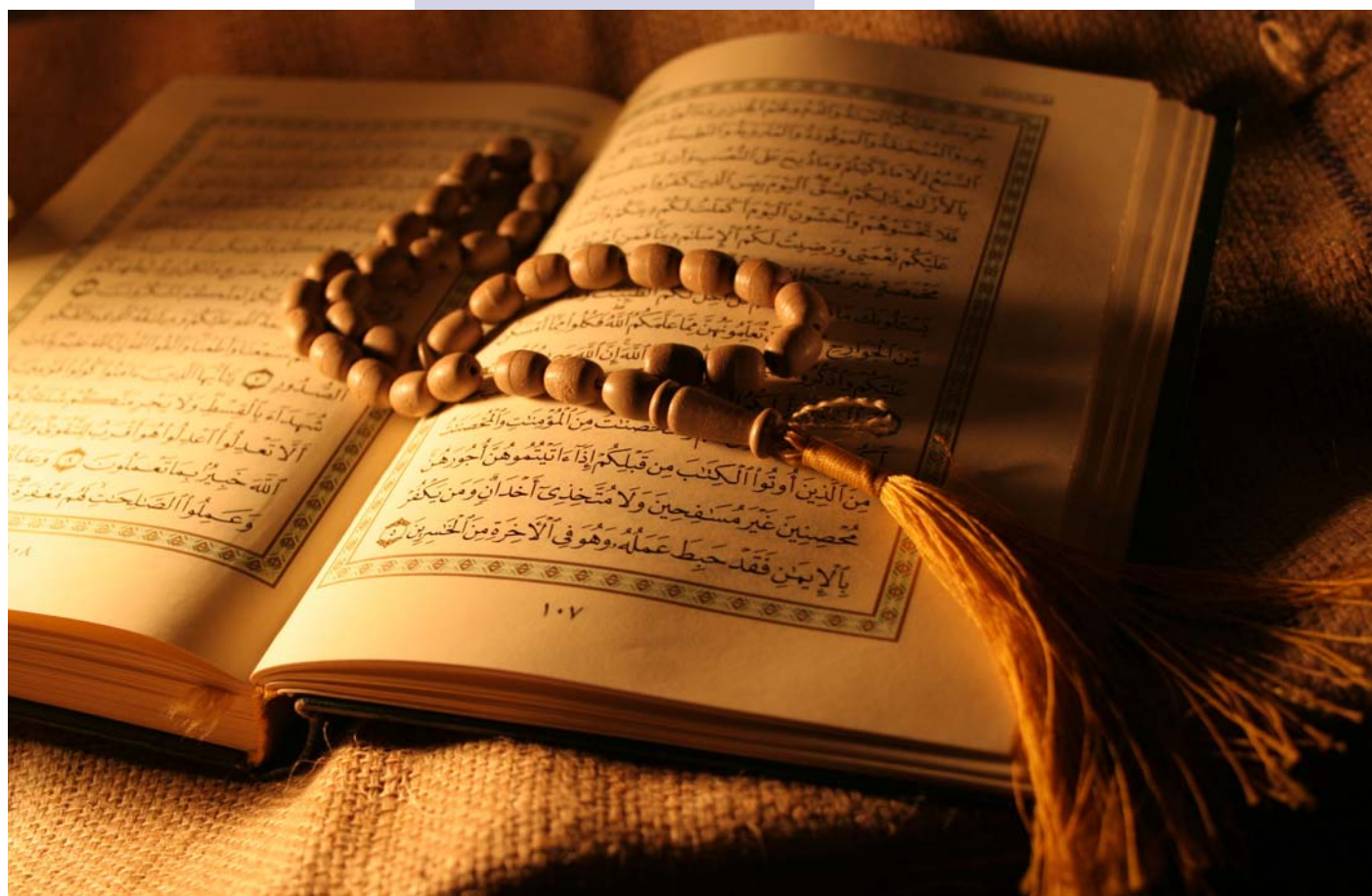
Поради справедливото, трайното и решаващо значение, което той проявявал към събитията започнали да го наричат “Мухаммед-ул емин” /Довереният Мухаммед/. Именно поради това доверие му дали и званието “Съдията на Кяабе”. Благодарение на тази му справедливост, успявал да разреши проблемите с лекота, далновидност и справедливост, да предотврати яростната борба между представителите на отделните племена, всеки от които настоявал да положи пръв Хаджер-юл есвед /Черния камък/ на мястото му в стената на Кяабето.

За да отгърне от тези изморителни деяния и да се отдаде на размишления, Хз. Мухаммед /с.а.с./ през месец рамазан се усамотявал в пещерата на върха на планината Хира, на север от Мекка. Тук дни наред се

отдавал на своите ибадети и дълбоко размишлявал. Когато се налагало, отивал при Хз. Хатидже, вземал нещо за ядене и отново се връщал на същото място. Именно тук, в планината Хира, една вечер получил първия си вахий /откровение/. Нека оттук нататък видим какво е споделил по-късно: «Меляикето ме хвана и взе да ме притиска, докато силите ми отмалаят. После ме остави и ми нареди: «Чети!» Казах му, че не зная да чета. Той повтори и потрети същото и започна да ми чете следните айети. Аз повтарях след него: «Чети с името на Всевишния, твоя Създател, Който сътвори човека от съсирек! Чети, твоят Създател е Най-щедрия, Онзи, Който научи чрез калема; научи човека на онова, което не е знаел». /Аляк, 1-5/

Коранът представлява чудо

На арабски чудо се нарича «мууджизе», която от своя страна означава жалък, беззащитен.» Това са действия, положения и въздействия, които обикновените хора не са в състояние да извършат, а са дадени от Аллах само на пейгамберите». Именно за това Коранът представлява чудо, защото е най-убедителният и траен факт, който доказва истинността на пророчеството на Хз. Мухаммед. Впрочем в някои сури и айети на Корана се опровергават онези, които го отхвърлят. Така че, ако има някой, който да отрича, че тази книга е дошла от Аллах, или пък да твърдят, че е съчинена от Хз. Пейгамбера ни, и ако са честни и откровени, то нека тогава представят подобна книга. Но въпреки твърденията си, никой досега не е

могъл да представи подобна книга, сура, аяет или пък една единичка дума дори. Коранът винаги е опровергавал и унижавал със следните айети: “А ако се съмнявате в това, което сме низпослали на Нашия раб, донесете една сура, подобна на неговите, и призовете своите свидетели - освен Аллах- ако говорите истината! Но не го ли направите- а никога не ще /го/ направите -бойте се от огъня, горивото на който са хората и камъните! Подготвен е той за неверниците. (Бакара, 23-24)

Ако трябва да обобщим накратко- има три важни особености, които потвърждават, че Коранът представлява чудо:

1/ Коранът е Аллахово слово. Защото самата подредба на думите в него и начина им на употреба, граматичната им особеност, литературната им стойност, вложеният в тях смисъл са до такава степен съвършени, че не се поддават на подражание. Така че немислимо е един човек или дадена общност да представят по смисъл или по научност текст на такова равнище.

2/ В епохата, в която Коранът бива низпослан, по нищо не наподобява и произведенията на арабската литература и поезия, които са заемали важно място в

живота на арабите и се славели навред. В прослава на произведенията на литературата и творчеството на писателите тогава се организирани литературни състезания в своеобразни фестивали. Но Коранът, който включва в себе си въпросите на вярата, ибадетите - действия, нравственост, примери и различни притчи и разкази за исторически събития, по красотата на своя свойствен стил и форма е засенчил във всяко отношение човешките съчинения. Пред неговото изящество всички поети и писатели замлъкнали, било известно, че като Аллахово слово той ще просъществува до къямета.

3/ Освен това Коранът и по съдържание дава различни

познания за строежа на вселената, за човека, за сътворението, за съществуването, за отвъдния свят, за процесите в света и за бъдещето. Както е известно поради условията на онова време Хз. Пейгамбер /с.а.с./ не е имал възможност да се изучи и да получи образование. Корани керим засяга и този въпрос и окачествил Хз. Пейгамбер като “юмми”-неук. /Джума, 2/ Следователно не може да се очаква той да бъде вещь по всички въпроси, които се научават по пътя на образованието и които засяга Корана. Тези Аллахови слова,

които завладяваха постепенно сърцата на вярващите и които съдържаха здрави и трайни знания, не можеха да принадлежат на никой друг, освен на Аллах. Впрочем и любимият ни Пейгамбер /с.а.с./ в един от своите хадиси известява, че тези Аллахови слова са му дадени от Всевишния както на предишните пейгамбери.

«Няма нито един измежду пейгамберите, на които да не е дадено колкото са били възможностите на тяхното време. А онова, което на мен ми бе дадено като чудо, е само Аллаховото откровение - вахий. Ето защо аз ще имам най-голям брой последователи от всички пейгамбери». (Бухари-и)

Коран-и Керим е книга, с която най-много се занимават и за която се говори най-много в света. През всичките векове е имало учени, които са го изследвали, коментирали, сравнявали го с останалите небесни книги, дори са посветили живота си на тази дейност. Така че Корани Керим е бил обект на проучване от редица добронамерени немюсюлмански учени, които са го оценили високо и с уважение. Ние няма да прибъгваме до коментара на тези оценки в детайли. Искаме обаче да споделим с младите ни читатели някои изключително ценни становища. Нека започнем с характеристиката, която Хз. Пейгамбера ни /с.а.с./ дава на Великата ни Книга. По-нататък ще подкрепим темата с други примери.

Един ден, когато Хз. Али станал свидетел на клюки между хората, повелил: „От Хазрети Пейгамбера ни съм чул да казва, че един ден ще се разрази голяма свада. Тогава го попитах как ще се спасим от нея. Той повели: „Дръжте се за Книгата на Аллах, защото прекеждията на онези, които са живели преди вас и известията за онези, които ще дойдат след вас, и решението на противоречието между вас, е в нея. Това е окончателното решение. Това не са шеговито казани и обикновени слова. Който ги изостави и пренебрегне, ще бъде оцетен и опечален. А който търси пътя на истината извън нея, Аллах ще обърка пътя му. Тази Книга е здраво въже, за което трябва да се хванете, път или мост,

КАКВО КАЗАХА ЗА КОРАНА?

по който трябва да минете. Тя съдържа слова, пълни с мъдрости. Тя сочи най-правилния и верния път. Тя е Книга, която задоволява желанията и мечтите, която не остарява от многото повторения, на която нямат насита учените. Книга, която буди непрестанно удивление с прекрасните си страни“. (Тирмизи, Куранън фазилетери, 14)

● Няма по-голямо богатство от това да притежаваме Корана и няма по-крайна бедност, отколкото да загубиш Корана. (Хасан Басри /р.а.)

● Нищо не може да разруши тази стена от откровения, които притежава този

юммет. /Шейх Саади/.

● Нима могат да навредят морските вълни на кораба, чийто книга е Корана, а капитанът е Нух /а.с./ /Шейх Саади/.

● Каквото и да мислите за Хз. Мухаммед, трябва да си признаете, че с низпосланието и съставянето си Корана представлява Книга - чудо. Стилът и езика на Корана се различават от нашия език, мислите в него са по-други от нашите мисли, но въпреки това да се отрече неговата ценност, величие, достойнство и прекрасните му от всяка гледна точка страни би означавало да сме лишени от разум. /В-к „Нов изток“, 13 април 1922 г./

● Коранът, низпослан като откровение на Хз. Мухаммед, за да сочи правилния път на човечеството, е блестящо произведение, пълно с мъдрости. Няма съмнение, че Хз. Мухаммед е истински веровестител, изпратен от Владетеля на съдбините на света. Хз. Пейгамбер е оставил на света книга, която представлява рядък документ, сборник от нравствени закони и свещена книга. Няма проблем или каквото и да е откритие, постигнато по пътя на науката или за чието решение се полагат усилия, които да противоречат на основите на исляма“. /Алекс Лувазон, френски философ/.

● От гледна точка на Корана няма никаква разлика между владетеля и бедняка. На тази основа са изградени такива правила и закони, които нямат равни на себе си“. /Едуард Гибон, английски историк/.